

Thư Thứ Nhì của Phao-Lô gửi Người Cô-Rinh-Tô (2 Cô-rinh-tô)

Mục-đích: Để xác-nhận mục-vụ của mình, bình-vực thẩm-quyền sứ-đồ của mình, và bác-bẻ các giáo-sư giả-dối tại Cô-rinh-tô

Người viết: Phao-lô

Viết cho: Hội-thánh tại Cô-rinh-tô, và các Christ-nhân khắp nơi

Ngày viết: Khoảng 55-57 SC (Sau Christ Giáng-sinh)

Bối-cảnh: Phao-lô đã viết thư này từ Ma-xê-đoan. Ông đã viết tất cả ba lá thư cho các người Cô-rinh-tô (lá thứ hai đã bị mất); ông đã dùng các lời mạnh-mẽ để sửa-sai và chỉ-dạy. Phần lớn hội-thánh đã đáp-ứng bằng tinh-thần đứng-đắn; nhưng cũng còn có những người đang từ chối thẩm-quyền của Phao-lô và chất-vấn động-lực của ông.

Câu gốc: “Bởi vậy, chúng tôi là các đại-sứ cho Đấng Christ, như thể Đức Chúa TRỜI đang khấn-cầu qua chúng tôi; chúng tôi nài-xin anh em nhân-danh Đấng Christ: hãy chịu giải-hòa với Đức Chúa TRỜI.” (5.20)

Nhân-vật chính: Phao-lô, Ti-mô-thê, Tít, các giáo-sư giả-dối

Chỗ chính: Cô-rinh-tô, Giê-ru-sa-lem

Đặc-điểm: Đây là một lá thư đượm màu cá-nhân.

Ý chính: Trườn qua các thế-kỷ, con rắn thì-thảm các lời hứa mạ bạc, quyến-rũ, lừa-gạt, và dụ-dỗ-xúi-giục đần-ông lẫn đần-bà từ-chối Đức Chúa TRỜI, từ-chối việc đi theo Ngài. Có nhiều phái-viên của Sa-tan: các tiên-tri giả cãi lại các phát-ngôn-viên đời xưa của Đức Chúa TRỜI, các nhà lãnh-đạo đạo-đức giả gào-thét những sự buộc tội phạm-thương, và các giáo-sư thuộc dị-giáo xâm-nhập vào trong các hội-thánh. Và sự lừa-dối cứ tiếp-tục.

Phao-lô luôn đấu-tranh với những kẻ sai-lầm dẫn đi dân của Đức Chúa TRỜI. Ông tuôn đổ cuộc đời của mình ra trong việc truyền-bá tin-lành đến những nơi xa-xôi. Trong ba cuộc hành-trình truyền-giáo và các cuộc du-hành khác, ông luôn tuyên-bố Đấng Christ, giúp người tin-nhận Chúa, và thành-lập các hội-thánh. Nhưng các tín-nhân mới thường là môi ngon của các giáo-sư giả-dối. Các giáo-sư giả-dối là môi đe-dọa cho tin-lành và hội-thánh còn mới.

Hội-thánh Cô-rinh-tô yếu-đuối. Bị vây quanh bởi sự thờ hình-tượng và vô luân, họ tranh-đấu với đức-tin và cách sống Christ-nhân của họ. Phao-lô cố-gắng chỉ-dạy họ sống trong đức-tin, giải-quyết các xung-đột và các vấn-đề của họ. Lá thư Cô-rinh-tô thứ nhất đương đầu với các vấn-đề vô luân trong hội-thánh, và trả lời các câu hỏi về tình-dục, hôn-nhân, lương-tâm và sự sống lại. Nhiều người vui nhận lá thư đó, nhưng cũng có người từ-chối thẩm-quyền của Phao-lô và nói xấu ông. Thế thì Phao-lô viết lá thư Cô-rinh-tô thứ nhì (2 Cô-rinh-tô) để bênh-vực địa-vị của mình và để tố-giác những kẻ vắn-vẹo lẽ thật.

2 Cô-rinh-tô bắt đầu với việc Phao-lô nhắc-nhờ các độc-giá:

(1) mối liên-hệ của họ với mình—Phao-lô đã luôn thành-thật và ngay thẳng với họ (1.12-1.14),

(2) hành-trình của ông—ông định lại thăm-viếng họ (1.15-2.3), và

(3) về lá thư trước của ông (2.4-2.11).

Đoạn Phao-lô trực-tiếp đề-cập đến các giáo-sư giả (2.17), rồi ông ôn lại mục-vụ của ông giữa họ để chứng-minh hiệu-lực của thông-điệp của mình và để cố thuyết-phục họ chớ rời bỏ lẽ thật (3.1-7.16).

Kể đó Phao-lô trở lại vấn-đề thù-thập tiền cho các Christ-nhân nghèo tại Giê-ru-sa-lem. Ông cho họ biết cách các hội-thánh khác đã làm, và ông cố thuyết-phục họ tỏ tình thương một cách thực-tế như thế (8.1-9.15).

Sau đó Phao-lô đưa ra lời bênh-vực mạnh-mẽ về thẩm-quyền của mình, một sứ-đồ thật, trong khi chỉ rõ sự lừa-gạt của các sứ-đồ giả-dối (10.1-13.13).

Khi quý vị đọc lá thư này, xin lắng nghe các lời yêu-thương và thúc-giục cổ-vũ của Phao-lô, và xin phó-thác cho lẽ thật của Lời Đức Chúa TRỜI, xin chuẩn-bị bác-bỏ tất cả các lời dạy sai-lầm.

**Thư Thứ II của Phao-lô gửi
Người Cô-rinh-tô
(2 Cô-rinh-tô 1.1-2.12)**

1. Phao-lô giải-thích hành-động của mình (1.1-2.13)

Các lời chào thăm (1.1-1.2)

1Phao-lô, một sứ-đồ của Đấng Christ Giê-xu bởi ý-muốn của Đức Chúa TRỜI, và Ti-mô-thê người anh em của chúng ta,

Gửi hội-thánh của Đức Chúa TRỜI ở tại Cô-rinh-tô với tất cả các thánh-đồ ở khắp A-chai:

²Xin ân-điễn cho anh em và sự bình-an từ Đức Chúa TRỜI là Cha của chúng ta và Chúa Giê-xu Đấng Christ.

Chúng tôi chuyển sự an-ùi của Đức Chúa TRỜI cho các người khác (1.3-1.11)

³Đấng được chúc-tụng thay Đức Chúa TRỜI và Cha của Chúa Giê-xu Đấng Christ của chúng ta, Cha có các sự khoan-dung và Đức Chúa TRỜI có tất cả mọi sự an-ùi; ⁴là Đấng an-ùi chúng ta trong mọi tai họa của chúng ta, ngõ hầu chúng ta sẽ có thể an-ùi những kẻ ở trong bất cứ tai họa nào với sự an-ùi mà chính chúng ta đã được Đức Chúa TRỜI an-ùi. ⁵Vì y như các sự đau khổ của Đấng Christ là của chúng ta trong sự đur-dật, cũng vậy sự an-ùi của chúng ta là đur-dật qua Đấng Christ. ⁶Nhưng nếu chúng tôi bị tai họa, ấy là cho sự an-ùi và sự cứu-rỗi của anh em; hay nếu chúng tôi được an-ùi, ấy là vì sự an-ùi của anh em, mà nó công-hiệu bằng việc chịu-đựng kiên-nhẫn đối với cùng các nỗi đau khổ mà chúng tôi cũng chịu; ⁷và hy-vọng của chúng tôi cho anh em có nền-tảng vững bền, biết rằng như anh em là những người chia xẻ các nỗi đau khổ của chúng tôi, như thể anh em cũng là những người chia xẻ niềm an-ùi của chúng tôi. ⁸Vì chúng tôi không muốn anh em chẳng biết, hỡi anh em, về tai họa của chúng tôi đã đến cùng chúng tôi trong A-si, rằng chúng tôi đã bị gánh nặng quá độ, quá sức của chúng tôi, đến nỗi chúng tôi đã hết hy-vọng ngay cả vào cuộc sống; ⁹nhưng chính chúng tôi đã có bản án tử-hình bên trong chính chúng tôi để chúng tôi không nên trông-cậy vào chính chúng tôi, nhưng vào Đức Chúa TRỜI là Đấng vực kẻ chết sống lại; ¹⁰là Đấng đã giải-thoát chúng tôi khỏi nguy-nan quá lớn của sự chết, và sẽ giải-thoát chúng tôi, Đấng mà trên Ngài chúng tôi đặt hy-vọng của chúng tôi. Và Ngài sẽ còn giải-thoát chúng tôi nữa, ¹¹anh em cũng tham gia vào việc giúp-đỡ chúng tôi qua các lời cầu-nguyện của anh em, rằng các lời tạ ơn được dâng bởi nhiều người thay mặt chúng tôi vì ân-huệ được ban cho chúng tôi qua những lời cầu-nguyện của nhiều người.

Sự thành-thật của Phao-lô trong việc thay đổi các chương-trình (1.12-2.4)

¹²Vì sự vững tin đáng khoe khoang của chúng tôi là điều này: sự làm chứng của lương-tâm chúng tôi, rằng trong sự thánh và sự thành-thật tin-kính, không phải trong sự khôn-ngoaan của xác-thịt nhưng trong ân-điễn của Đức Chúa TRỜI, chúng tôi đã biết cư-xử trong thể-gian, và đặc-biệt đối với anh em. ¹³Vì chúng tôi viết không có một cái gì khác cho anh em hơn là điều anh em đọc và hiểu, và tôi hy-vọng anh em sẽ hiểu cho đến cuối-cùng; ¹⁴y như anh em cũng phân nào đã hiểu chúng tôi, rằng chúng tôi là lý-do của anh em để hãnh-diện cũng như anh em là lý-do của chúng tôi, trong ngày của Chúa Giê-xu của chúng ta.

¹⁵Và bằng sự tin chắc này tôi đã định đến cùng anh em

trước tiên, để anh em có thể có ân-điễn thứ hai; ¹⁶và, đi ngang qua anh em vào trong Ma-xê-đoan, và một lần nữa từ Ma-xê-đoan đến cùng anh em, và để được giúp-đỡ bởi anh em trên cuộc du-hành của tôi tới Giu-đê. ¹⁷Bởi vậy, tôi đã chẳng do-dự khi tôi đã định làm điều này, có phải chăng? Hay rằng điều tôi dự-định, có phải tôi dự-định theo xác-thịt, rằng với tôi sẽ là phải, phải và không, không⁽¹⁾ cùng một lúc? ¹⁸Nhưng như Đức Chúa TRỜI là thành tín, lời của chúng tôi cùng anh em chẳng phải là phải và không. ¹⁹Vì Con Trai Đức Chúa TRỜI, Đấng Christ Giê-xu, đã được thuyết-giảng giữa anh em bởi chúng tôi—bởi tôi và Sin-vanh và Ti-mô-thê—đã chẳng là phải và không, nhưng là phải trong Ngài. ²⁰Vì có bao nhiêu lời hứa của Đức Chúa TRỜI, trong Ngài chúng là phải; vì vậy cũng bởi Ngài là A-men của chúng tôi cho vinh-quang của Đức Chúa TRỜI qua chúng tôi. ²¹Bây giờ Ngài là Đấng làm vững chắc chúng tôi cùng với anh em trong Đấng Christ và đã xúc-dầu cho chúng tôi là Đức Chúa TRỜI, ²²là Đấng cũng đã niêm-phong chúng tôi và đã cho chúng tôi Linh trong tâm của chúng tôi làm một lời cam kết.

²³Nhưng tôi cầu-xin Đức Chúa TRỜI làm chứng trên hồn của tôi, rằng để tha anh em, tôi đã chẳng còn đến Cô-rinh-tô nữa. ²⁴Không phải chúng tôi đè đầu cưỡi cổ trên đức-tin của anh em, song là các người làm việc với anh em vì niềm vui của anh em; vì bằng đức-tin của anh em, anh em đang đứng vững.

2Nhưng tôi đã quyết-định vì cơ riêng của tôi, rằng tôi sẽ không đến cùng anh em trong sự buồn phiền một lần nữa. ²Vì nếu tôi gây cho anh em buồn phiền, thì ai làm cho tôi vui, trừ cái người mà tôi đã làm buồn phiền? ³Và đây là chính điều tôi đã viết cho anh em, e rằng, khi tôi đến, tôi sẽ có sự buồn phiền từ những người đáng ra phải làm cho tôi vui mừng; có tin-tưởng vào tất cả anh em, rằng niềm vui của tôi sẽ là niềm vui của tất cả anh em. ⁴Vì bằng nhiều nỗi đau buồn và thông-khổ của tâm lòng, tôi đã viết cho anh em với nhiều nước mắt; không phải để anh em bị làm buồn phiền, nhưng để cho anh em biết được tình yêu mà tôi có đặc-biệt cho anh em.

Hỏi-phục kẻ tội-lỗi hối-cải (2.5-2.13)

⁵Nhưng nếu kẻ nào đã gây ra sự buồn phiền, hẳn đã gây ra sự buồn phiền chẳng cho tôi, nhưng không ít thì nhiều—để tôi không nói quá—cho tất cả anh em. ⁶Hình-phạt này cho kẻ như thế mà đa-số đã gây ra là đủ, ⁷để trái lại, anh em đứng hơn nên tha-thứ và an-ùi hần, e rằng vì một lý do nào đó người như thế bị nặng-nề không chịu nổi vì buồn phiền quá độ. ⁸Do đó tôi nài-khuyên anh em xác-nhận lại tình thương-yêu của anh em cho hần. ⁹Vì mục-dịch này, tôi cũng đã viết rằng tôi có thể biết bằng chứng của anh em, không biết anh em có vắng lời trong mọi sự chẳng. ¹⁰Nhưng kẻ mà anh em tha-thứ bất cứ điều gì, tôi cũng tha-thứ; vì quả thật điều gì tôi đã tha-thứ, nếu tôi đã tha-thứ bất cứ điều gì, thì tôi đã làm nó vì cơ anh em trong sự hiện-diện của Đấng Christ, ¹¹để chúng ta chẳng bị Sa-tan lợi dụng; vì chúng ta chẳng phải không biết về những mưu-đồ của nó.

¹²Bây giờ khi tôi đã đến Trô-ách vì tin-lành của Đấng

¹nghĩa là: không dứt khoát, khi thì này, khi thì nọ

**Thư Thứ II của Phao-lô gửi
Người Cô-rinh-tô
(2 Cô-rinh-tô 2.13-4.18)**

Christ và khi một cửa đã được mở ra cho tôi trong Chúa, ¹³tôi đã không có một sự nghi-ngoi nào cho linh của tôi, chẳng tìm được Tít người em của tôi; song cáo-từ họ, tôi đã đi tiếp tới Ma-xê-doan.

2. Phao-lô biện-hệ mục-vụ mình (2.14-7.16)

Hương thơm của Đấng Christ (2.14-2.17)

¹⁴Nhưng tạ ơn Đức Chúa TRỜI, Đấng luôn dẫn chúng tôi trong sự toàn-thắng của Ngài trong Đấng Christ, và biểu lộ qua chúng tôi mùi thơm ngọt-ngào của sự hiểu biết về Ngài trong mọi nơi. ¹⁵Vì chúng tôi là mùi thơm của Đấng Christ đối với Đức Chúa TRỜI giữa những kẻ đang được cứu và giữa những kẻ đang diệt vong; ¹⁶cho kẻ này mùi từ sự chết tới sự chết; cho kẻ khác mùi từ sự sống tới sự sống. Và ai là thỏa-đáng cho các sự việc này? ¹⁷Vì chúng tôi chẳng giống như nhiều người⁽¹⁾, bán đạo lời của Đức Chúa TRỜI, nhưng như từ sự chân-thật, nhưng như từ Đức Chúa TRỜI, chúng tôi nói trong Đấng Christ trước mắt Đức Chúa TRỜI.

Tân ước lớn của Đức Chúa TRỜI (3.1-3.18)

3¹Có phải chúng tôi đang bắt đầu tự khen một lần nữa chẳng? Hay có phải chúng tôi cần, như một số người, các lá thư tiên-cử tới anh em hay từ anh em chẳng? ²Anh em là lá thư của chúng tôi, được viết trong tâm của chúng tôi, được biết và được đọc bởi mọi người; ³đang được biểu-lộ rằng anh em là lá thư của Đấng Christ, được chúng tôi chăm-sóc, chẳng phải được viết bằng mực, nhưng bằng Linh của Đức Chúa TRỜI sống, chẳng phải trên các bảng bằng đá, nhưng trên các bảng của trái tim bằng xác-thịt. ⁴Và sự tin chắc như thế chúng tôi có qua Đấng Christ hướng về Đức Chúa TRỜI. ⁵Không phải chúng tôi thấy mình thỏa-đáng trong chính chúng tôi để xem bất cứ điều gì đến đều là từ chính chúng tôi, nhưng sự thỏa-đáng của chúng tôi là từ Đức Chúa TRỜI, ⁶Đấng cũng đã làm cho chúng tôi thỏa-đáng như các tôi-tớ của một giao-ước mới, chẳng thuộc về chữ, nhưng thuộc về Linh; vì chữ giết, nhưng Linh cho sự sống. ⁷Nhưng nếu mục-vụ của sự chết, bằng các chữ được chạm trên các tấm đá, đã đến với vinh-quang, đến nỗi các con trai Y-sơ-ra-ên chẳng có thể chăm chú nhìn vào mặt của Môi-se vì sự vinh-quang của mặt của người, nó mờ dần như nó đã mờ dần, ⁸thế nào mục-vụ của Linh không đủ để là ngay cả có nhiều vinh-quang hơn hay sao? ⁹Vì nếu mục-vụ có sự kết-án lại có vinh-quang, thì mục-vụ có sự công-chính lại càng dư-dật trong vinh-quang rất nhiều hơn. ¹⁰Vì quá thật trong trường-hợp này, cái gì đã có vinh-quang chẳng vinh-quang gì hết vì sự vinh-quang nọ vượt trội nó. ¹¹Vì nếu cái phai mờ đi đã đi qua vinh-quang, thì cái còn lại ở trong vinh-quang rất nhiều hơn biết bao.

¹²Bởi vậy có hy vọng như thế, chúng tôi dùng sự bạo-dạn lớn-lao bằng lời nói của chúng tôi, ¹³và không như Môi-se, người thường để màn che trên mặt của người để các con trai Y-sơ-ra-ên chẳng có thể chăm chú nhìn vào lúc cuối-cùng của điều đang phai mờ đi. ¹⁴Nhưng trí của họ đã bị làm cho cứng; vì cho tới chính ngày này, ở lúc đọc Cựu-Uớc cùng một cái màn ấy cứ còn không được vén lên, vì nó chỉ được dời đi trong Đấng Christ. ¹⁵Nhưng tới

ngày này hễ khi nào Môi-se được đọc, một cái màn nằm trên tâm của họ; ¹⁶nhưng hễ khi nào một người quay về Chúa, cái màn đó được cất đi. ¹⁷Bây giờ Chúa là Linh, và nơi Linh của Chúa ở, ở đó có sự tự-do. ¹⁸Nhưng tất cả chúng ta, với mặt không có màn che, nhìn xem như trong một cái gương vinh-quang của Chúa, đều đang được biến-đổi thành cùng một hình-ảnh của Ngài, từ vinh-quang đến vinh-quang, y như từ Chúa, Linh.

Sa-tan làm đui-mù, nhưng Đức Chúa TRỜI cho sự sáng (4.1-4.6)

4¹Bởi vậy, từ khi chúng tôi có mục-vụ này, vì chúng tôi đã nhận được sự khoan-dung, chúng tôi không ngã lòng, ²nhưng chúng tôi đã từ bỏ các việc giấu-kín bởi cơ hồ-thẹn, không bước đi trong sự xảo-quyệt hoặc pha trộn lời của Đức Chúa TRỜI, nhưng bởi sự biểu-hiện của lẽ-thật, giao phó chính chúng tôi cho lương-tâm của mọi người trong cách nhìn của Đức Chúa TRỜI. ³Và dù là tin-lành của chúng tôi bị che, nó bị che bởi những kẻ đang diệt vong, ⁴trong trường-hợp của họ, thần của thế-gian này đã làm mù tâm trí của những kẻ chẳng tin, để họ đã chẳng có thể thấy sự sáng của tin-lành có vinh-quang của Đấng Christ, Ngài là hình-ảnh của Đức Chúa TRỜI. ⁵Vì chúng tôi chẳng thuyết-giảng chính chúng tôi nhưng Đấng Christ Giê-xu là Chúa, và chính chúng tôi là những tôi-tớ của anh em vì cơ Giê-xu. ⁶Vì Đức Chúa TRỜI, Đấng đã phán: “Sự Sáng sẽ soi sáng ra khỏi sự tối-tâm,” là Đấng đã soi sáng trong tâm của chúng tôi để ban cho Sự Sáng có sự hiểu biết về vinh-quang của Đức Chúa TRỜI trong mặt của Đấng Christ.

Quyền-năng của đức-tin trong mọi sự thử-thách (4.7-4.18)

⁷Nhưng chúng tôi có của-báu này trong các bình bằng đất, để sự vĩ-dại vượt trội của quyền-năng được là của Đức Chúa TRỜI và không từ chính chúng tôi; ⁸chúng tôi bị tai họa bằng mọi cách, nhưng không bị tiêu tan; rắc rối, nhưng không hết hy-vọng; ⁹bị khủng bố, nhưng không bị bỏ rơi; bị đánh ngã, nhưng không bị tiêu-diệt; ¹⁰luôn luôn mang dây đó trong thân-thể sự chết của Giê-xu, để sự sống của Giê-xu cũng có thể được bày tỏ trong thân-thể của chúng tôi. ¹¹Vì chúng tôi, những kẻ sống, không ngọt bị nộp cho sự chết vì cơ Giê-xu, để sự sống của Giê-xu cũng có thể được biểu-lộ trong xác-thịt hay chết của chúng tôi. ¹²Như vậy sự chết làm việc trong chúng tôi, nhưng sự sống trong anh em. ¹³Nhưng có cùng một linh có đức-tin, theo điều được viết: “TA ĐÃ TIN, BỞI VẬY TA ĐÃ NÓI⁽²⁾,” chúng tôi cũng tin, bởi vậy chúng tôi cũng nói, ¹⁴biết rằng Ngài đã vực Chúa Giê-xu sống lại, cũng sẽ vực chúng tôi sống lại với Giê-xu và sẽ trình-diện chúng tôi với anh em. ¹⁵Vì mọi sự đều vì cơ của anh em, để ân-diễn là điều đang được nhân lên qua nhiều người có thể khiến sự tạ ơn thành đầy dẫy tới vinh-quang của Đức Chúa TRỜI.

¹⁶Bởi vậy chúng ta chẳng ngã lòng, nhưng dẫu người bề ngoài của chúng ta đang hư-nát dần, nhưng người bề trong của chúng ta đang được đổi mới ngày này qua ngày nọ. ¹⁷Trong chốc lát, tai họa nhẹ đang sản-sinh cho chúng ta một sức nặng đời đời có vinh-quang vượt quá mọi so-sánh, ¹⁸trong khi chúng ta chẳng nhìn vào các sự việc thấy

¹vài thăm-quyền cổ xưa khác đọc: giống như những người khác

²Thánh-thi 116.10

**Thư Thứ II của Phao-lô gửi
Người Cô-rinh-tô
(2 Cô-rinh-tô 5.1-6.17)**

được, nhưng vào các sự việc không thấy được; vì các sự việc thấy được là tạm-thời, nhưng các sự việc không thấy được là đời đời.

Thân-thể thuộc đất yếu-đuối; đời đời trong các tầng trời (5.1-5.10)

5¹Vì chúng ta biết rằng nếu nhà bằng lều trên trái đất là nhà của chúng ta bị giựt xuống, chúng ta có một tòa nhà từ Đức Chúa TRỜI, một nhà không được làm bởi bàn tay người, đời đời trong các tầng trời. ²Vì thật sự trong nhà này chúng ta rên-rỉ, nóng lòng mong đợi được mặc lấy chỗ ở của chúng ta từ trời; ³vì chúng ta, khi đã mặc nó rồi, sẽ không bị tìm thấy trần-trường. ⁴Vì quá thật trong khi chúng ta ở trong cái lều này, chúng ta rên-rỉ, chịu gánh nặng, vì chúng ta không muốn bị lột trần nhưng được mặc, để điều hay chết bị nuốt chửng bởi sự sống. ⁵Bây giờ Ngài là Đấng đã chuẩn-bị chúng ta vì chính mục-đích này là Đức Chúa TRỜI, là Đấng đã cho chúng ta Linh như một lời cam kết. ⁶Bởi vậy, luôn luôn có lòng dũng-cảm tốt, và biết rằng trong khi chúng ta ở nhà trong thân-thể này, thì chúng ta vắng xa Chúa—⁷vì chúng ta bước đi bởi đức-tin, chẳng bởi mắt thấy—⁸chúng ta có lòng dũng-cảm tốt, tôi nói, và thà vắng xa thân-thể và ở nhà với Chúa thì hơn. ⁹Bởi vậy, tham-vọng của chúng ta là chúng ta phải làm vui lòng Ngài, dù ở nhà hay vắng-mặt. ¹⁰Vì tất cả chúng ta đều phải xuất-hiện trước ngai xét-xử của Đấng Christ, để mỗi người được báo-đáp các điều qua thân-thể, tùy theo các điều hấn đã làm, dù tốt hay xấu.

Hãy được hòa-thuận với Đức Chúa TRỜI (5.11-5.21)

11Bởi vậy, khi biết kinh-sợ Chúa, chúng tôi thuyết-phục loài người, nhưng chúng tôi được làm hiển nhiên cùng Đức Chúa TRỜI; và tôi hy-vọng rằng chúng tôi cũng được làm hiển nhiên trong lương-tâm của anh em. ¹²Chúng tôi một lần nữa chẳng đang khen-ngợi chính chúng tôi với anh em nhưng cho anh em một cơ-hội để hãnh-diện về chúng tôi, để anh em có thể có một câu trả lời cho những kẻ kiêu-hãnh về bề ngoài, và chẳng trong tâm. ¹³Vì nếu chúng tôi quần trí, ấy là vì Đức Chúa TRỜI; nếu chúng tôi tỉnh-trí, ấy là vì anh em. ¹⁴Vì tình yêu-thương của Đấng Christ điều-khiến chúng tôi, đã kết-luận điều này rồi, rằng có người đã chết vì tất cả, bởi vậy tất cả đều đã chết; ¹⁵và Ngài đã chết vì tất cả, để những kẻ sống không còn sống vì chính mình nữa, song vì Đấng đã chết và đã sống lại vì họ. ¹⁶Bởi vậy từ nay trở đi chúng tôi không nhìn nhận bất kỳ ai theo xác-thịt; mặc dầu chúng tôi đã biết Đấng Christ theo xác-thịt; nhưng mà bây giờ chúng tôi chẳng còn biết Ngài theo xác-thịt nữa. ¹⁷Bởi vậy nếu người nào ở trong Đấng Christ, người ấy là một tạo-vật mới; những sự việc cũ xưa đã qua đi; này, những sự việc mới đã đến. ¹⁸Bây giờ tất cả những sự việc này là từ Đức Chúa TRỜI, Đấng đã giải-hòa chúng ta với chính Ngài qua Đấng Christ và đã ban cho chúng ta mục-vụ giải-hòa, ¹⁹đó là, Đức Chúa TRỜI đã ở trong Đấng Christ, giải-hòa thế-gian với chính Ngài, chẳng kể các sự vi-phạm của họ chống lại họ, và đã đặt trong chúng tôi lời có sự giải-hòa.

20Bởi vậy, chúng tôi là các đại-sứ cho Đấng Christ, như thể Đức Chúa TRỜI đang khẩn-cầu qua chúng tôi; chúng tôi nài-xin anh em nhân-danh Đấng Christ: hãy chịu giải-

hòa với Đức Chúa TRỜI. ²¹Ngài đã khiến Ngài là Đấng đã chẳng biết một tội-lỗi nào cả, để là tội thay mặt cho chúng ta, để chúng ta có thể trở nên sự công-chính của Đức Chúa TRỜI trong Ngài.

Phao-lô kiên-nhẫn chịu-đựng sự thử-thách gay-go (6.1-6.13)

6¹Và cùng làm việc với Ngài, chúng tôi cũng nài-xin anh em chớ nhận ân-diện của Đức Chúa TRỜI một cách vô-ích—²vì Ngài phán:

“VÀO THỜI-ĐIỂM CÓ THỂ CHẤP-NHẬN ĐƯỢC, TA ĐÃ LẮNG NGHE NGƯỜI,
VÀ VÀO NGÀY CÓ SỰ CỨU-RỜI, TA ĐÃ GIÚP NGƯỜI.”⁽¹⁾

Này, bây giờ là “THỜI-ĐIỂM CÓ THỂ CHẤP-NHẬN ĐƯỢC,” này, bây giờ là “NGÀY CÓ SỰ CỨU-RỜI”—³không tạo cơ vi-phạm nào trong bất cứ một điều gì, để mục-vụ không bị mang tiếng xấu, ⁴nhưng trong mọi điều, phó-thác chính chúng tôi như là các tội-tố của Đức Chúa TRỜI, bằng nhiều chịu đựng, bằng các tai họa, bằng các sự gian khổ, bằng nhiều thống khổ, ⁵bằng các trận đòn, bằng các sự giam-cầm, bằng các rối-loạn, bằng lao nhọc, bằng sự mất ngủ, bằng cơn đói; ⁶bằng sự trong sạch, bằng sự hiểu-biết, bằng sự kiên-nhẫn, bằng sự ân cần, bằng Đức Thánh-Linh, bằng tình yêu-thương chân-thật, ⁷bằng lời của lẽ-thật, bằng quyền-năng của Đức Chúa TRỜI; bởi các vũ-khí của sự công-chính cho tay phải và tay trái; ⁸bởi vinh-quang và nhục-nhã, bởi phúc-trình xấu và phúc-trình tốt; *bị coi* như là các kẻ lường-gạt và nhưng mà chân-thật; ⁹như là kẻ vô-danh nhưng mà nổi tiếng; như là chết nhưng mà này, chúng tôi cứ sống; như là bị trừng-phạt nhưng mà không bị giết chết, ¹⁰như là buồn phiền nhưng mà luôn luôn vui-mừng, như là nghèo nhưng mà làm nhiều người giàu; như là không có một cái gì cả nhưng mà có tất cả mọi thứ.

11Miệng chúng tôi đã nói không gò bó cùng anh em,⁽²⁾ hỡi quý Cô-rinh-tô-nhân, tâm chúng tôi mở rộng. ¹²Anh em chẳng bị giới-hạn bởi chúng tôi, song anh em bị giới-hạn bởi các phần bên trong của chính anh em. ¹³Bây giờ bằng sự trao đổi tương-tự—tôi nói như với trẻ con—cũng mở rộng ra cho chúng tôi.

Hãy tách ra khỏi những kẻ không tin (6.14-7.1)

14Đừng bị mang ách một cách không bình-đẳng với những kẻ không tin; vì sự công-chính và sự vô luật-lệ có cùng chung phần gì? Hay sự sáng với sự tối có sự thông-giao gì? ¹⁵Hay Đấng Christ với Bê-li-an⁽³⁾ có sự hài-hòa gì? Hay kẻ tin với kẻ chẳng tin có phần gì? ¹⁶Hay đền-thờ của Đức Chúa TRỜI với các hình-tượng có sự đồng-ý gì? Vì chúng ta là đền-thờ của Đức Chúa TRỜI sống; y như Đức Chúa TRỜI đã phán:

“TA SẼ Ở TRONG CHÚNG VÀ BƯỚC ĐI GIỮA CHÚNG,
VÀ TA SẼ LÀ ĐỨC CHÚA TRỜI CỦA CHÚNG,
VÀ CHÚNG SẼ LÀ DÂN CỦA TA.”⁽⁴⁾

¹⁷“Vì vậy, HÃY ĐI RA KHỎI GIỮA CHÚNG, VÀ HÃY TÁCH

¹Ê-sai 49.8

²Nguyên-ngữ: há ra tới anh em

³Bê-li-an là một tên riêng của quỷ Sa-tan

⁴Xuất-hành 29.45; Lê-vi 16.22; Giê-rê-mi 31.1; Ê-xê-chiên 37.27; Xuất-hành 25.8; Giăng 14.23; Khải-huyền 2.1

**Thư Thứ II của Phao-lô gửi
Người Cô-rinh-tô
(2 Cô-rinh-tô 6.18-8.16)**

RA,”⁽¹⁾ Chúa phán.
“VÀ ĐỪNG ĐUNG CÁI GI LÀ Ô-ÚE;
Và Ta sẽ hoan nghênh các ngươi.
18“Và Ta sẽ là một người Cha đối với các ngươi,
Và các ngươi sẽ là các con trai và các con gái đối với
Ta,”⁽²⁾
Chúa Toàn-năng phán.

7¹Bởi vậy, có các lời hứa này, hỡi anh em yêu-đầu,
chúng ta hãy làm sạch chính chúng ta khỏi mọi sự ô-úe
của xác-thịt và linh, hoàn-chỉnh sự thánh bằng sự kinh-
sự Đức Chúa TRỜI.

Sự hối-cải của hội-thánh cho Phao-lô niềm vui (7.2-7.16)

2Hãy thu-xếp chỗ cho chúng tôi trong tâm lòng của anh
em; chúng tôi đã chẳng đối đãi bất công với bất cứ ai,
chúng tôi đã chẳng làm cho ai hư-hỏng, chúng tôi đã
chẳng lợi-dụng ai. ³Tôi chẳng nói để kết-án anh em; vì tôi
đã nói trước rằng anh em ở trong tâm của chúng tôi để
chết với nhau và sống với nhau. ⁴Lớn thay là sự tin cậy
của tôi nơi anh em; lớn thay là việc khoe-khoang của tôi
thay mặt cho anh em. Tôi được đầy an-ùi. Tôi đang đầy
tràn niềm vui trong mọi tai họa của chúng tôi.

5Vì ngay khi chúng tôi đã đến trong Ma-xê-đoan, xác-thịt
của chúng tôi đã chẳng có một sự nghi-ngoi nào, nhưng
chúng tôi bị tai họa ở mọi mặt: những sự xung-đốt bên
ngoài, các nỗi sợ-hãi bên trong. ⁶Song Đức Chúa TRỜI,
Đấng an-ùi những kẻ chán nản, đã an-ùi chúng tôi bởi việc
Tít đến; ⁷và không chỉ bởi việc người đến, nhưng cũng bởi
sự an-ùi mà với nó người đã được an-ùi nơi anh em, khi
người kể lại cùng chúng tôi lòng mong-mỏi của anh em,
việc bi-thán của anh em, và lòng sốt-sắng của anh em vì
tôi; đến nỗi tôi đã mừng-rỡ thậm-chí càng hơn. ⁸Vì dẫu tôi
đã gây cho anh em buồn phiền bởi lá thư của tôi, *bây giờ*
tôi chẳng hối-tiếc nó; dẫu tôi đã hối-tiếc nó—vì tôi thấy
rằng lá thư đó đã gây cho anh em buồn phiền, dẫu chỉ một
chốc-lát—⁹bây giờ tôi mừng-rỡ, chẳng phải anh em đã bị
làm buồn phiền, nhưng rằng anh em đã bị làm buồn phiền
tới *điểm* ăn-năn; vì anh em đã bị làm buồn phiền theo *ý*
muốn của Đức Chúa TRỜI, để anh em đã chẳng có thể
chịu tôn-thất trong bất cứ một việc nào qua chúng tôi.
¹⁰Vì buồn phiền theo *ý muốn* của Đức Chúa TRỜI sinh ra
sự ăn-năn dẫn đến sự cứu-rỗi mà không hối-tiếc; nhưng sự
buồn phiền của thế-gian sinh ra sự chết. ¹¹Vì này, buồn
phiền theo Đức Chúa TRỜI này đã sinh ra trong anh em
chính sự sốt-sắng này: sự phục-danh của chính anh em, sự
công-phần, sự sợ-hãi, lòng mong-muốn, lòng hăng-hái, sự
báo trả điều sai trái! Trong mọi sự anh em đã chứng-minh
chính anh em là vô-tội trong vấn-đề ấy. ¹²Vì vậy dẫu tôi
đã viết cho anh em, *ấy* đã chẳng vì cơ của người xúc-
phạm, cũng đã chẳng vì cơ của người bị xúc-phạm, nhưng
để lòng nhiệt-thành của anh em thay mặt cho chúng tôi có
thể được làm cho anh em được biết trước mặt Đức Chúa
TRỜI. ¹³Vì lý-do này chúng tôi đã được an-ùi.

Và ngoài sự an-ùi của chúng tôi ra, chúng tôi ngay cả đã
vui-mừng nhiều hơn vì niềm vui của Tít, vì linh của người
đã được làm tươi mát lại bởi tất cả anh em. ¹⁴Vì nếu trong

bất cứ điều gì tôi đã khoe-khoang với người về anh em, tôi
đã chẳng bị làm hổ-thẹn; nhưng như chúng tôi đã nói mọi
sự việc với anh em bằng lẽ thật, cũng như thể sự khoe-
khoang của chúng tôi trước mặt Tít đã được chứng-minh
là thật. ¹⁵Và nội-tạng của người càng dư-dật nhiều hơn
cho anh em, khi người nhớ đến sự vâng lời của tất cả anh
em, thể nào anh em đã tiếp-đón người với sự kính-sợ và
run-rẩy. ¹⁶Tôi vui-mừng rằng trong mọi sự tôi có sự tin
cậy nơi anh em.

3. Phao-lô bào-chữa việc thu tiền (8.1-9.15)

Cho rộng-rãi làm vinh-quang Chúa (8.1-8.6)

8¹Bây giờ, hỡi anh em, chúng tôi *muốn* làm cho anh em
biết ân-diễn của Đức Chúa TRỜI đã được ban cho
trong các hội-thánh của Ma-xê-đoan, ²rằng trong sự
thử thách lớn của tai họa, sự dạt dào niềm vui của họ và sự
nghèo mạt của họ tràn ngập trong sự giàu-có của tính
rộng-rãi của họ. ³Vì tôi chứng nhận rằng theo khả-năng
của họ, và vượt quá khả-năng của họ, *họ đã* tự-nguyện
cho, ⁴nài-xin chúng tôi với nhiều lời khẩn-cầu để được
đặc-ân tham-gia vào việc phục-vụ các thánh-đồ, ⁵và *việc*
này, không như chúng tôi đã hy vọng, nhưng họ đã trước
hết dâng chính họ cho Chúa và cho chúng tôi bởi *ý-muốn*
của Đức Chúa TRỜI. ⁶Hệ quả là chúng tôi đã thúc dục Tít
rằng như người trước đây đã làm một việc bắt đầu, như
vậy người cũng sẽ hoàn-tất trong anh em công việc độ
lượng này.

Khuyến hoàn-tất việc thu tiền (8.7-8.15)

⁷Nhưng y như anh em có dư-dật trong mọi sự, trong đức-
tin và cách nói và sự hiểu biết và trong mọi sự sốt sắng và
trong tình yêu-thương từ chúng tôi trong anh em, *hãy lưu*
ý rằng anh em cũng có dư-dật trong việc làm độ lượng
này. ⁸Tôi chẳng nói *điều này* như một lệnh, song cũng như
chúng tôi sự thành-thật của tình thương-yêu của anh em
qua sự nhiệt-tâm của những người khác. ⁹Vì anh em biết
ân-diễn của Chúa Giê-xu Đấng Christ của chúng ta, rằng
dẫu Ngài đã giàu, nhưng mà vì anh em Ngài đã trở nên
nghèo, rằng anh em qua sự nghèo của Ngài đã có thể trở
nên giàu. ¹⁰Và tôi cho *ý-kiến của tôi* trong vấn-đề này, vì
đây là cho sự ích-lợi của anh em, đã là các người đầu tiên
bắt đầu một năm qua không chỉ làm *điều này*, nhưng cũng
ham muốn *làm nó nữa*. ¹¹Nhưng bây giờ cũng hãy làm
xong việc ấy, rằng y như có sự sẵn-sàng ham muốn *làm*
nó, thì cũng có sự hoàn-tất nó bởi khả-năng của anh em.
¹²Vì nếu có sự sẵn-sàng, thì nó chấp-nhận được theo cái
mà *một người* có, chứ không theo cái mà hẳn không có.
¹³Vì *đây* không phải để cho sự dễ-dãi của những người
khác và để cho tai họa của anh em, nhưng là có qua có
lại—¹⁴ở thời hiện-tại này sự dư-dật của anh em là *nguồn*
cung-cấp cho nhu-cầu của họ, để cho sự dư-dật của họ
cũng có thể trở thành *một nguồn cung-cấp* cho nhu-cầu
của anh em, để có thể có sự bình-đẳng; ¹⁵như được viết:
“NGƯỜI ĐÃ GÓP NHIỀU ĐÃ CHĂNG CÓ QUÁ NHIỀU, VÀ NGƯỜI
ĐÃ GÓP ÍT ĐÃ CHĂNG CÓ MỘT SỰ THIẾU THÓN NÀO.”⁽³⁾

Sai Tít và hai anh em đi (8.16-8.24)

16Nhưng tạ ơn Đức Chúa TRỜI, Ngài đặt cùng một nhiệt-

¹Ê-sai 52.11; Khải-huyền 18.4

² Sa-mu-ên 7.14; 1 Sứ-ký 17.13; Ê-sai 43.6; Ô-sê 1.10; Rô-ma 8.14

³Xuất-hành 16.18

**Thư Thứ II của Phao-lô gửi
Người Cô-rinh-tô
(2 Cô-rinh-tô 8.17-10.15)**

tâm trong tâm của Tít vì lợi-ích của anh em. ¹⁷Vì người đã chẳng chỉ chấp-nhận lời thỉnh-cầu của chúng tôi, nhưng chính người rất nhiệt-tâm, người đã tự nguyện đi tới anh em. ¹⁸Và chúng tôi đã sai đi cùng với người, người anh em có tiếng tâm trong các việc của tin-lành đã truyền bá khắp tất cả các hội-thánh; ¹⁹và không chỉ điều này, nhưng người này cũng đã được bổ-nhiệm bởi các hội-thánh để đi với chúng tôi trong việc làm độ lượng này, là việc đang được quản-lý bởi chúng tôi vì vinh-quang của chính Chúa, và để tỏ ra sự sẵn-sàng của chúng tôi, ²⁰tránh điều này: không một ai được làm chúng tôi mất tín-nhiệm trong sự quản-lý của chúng tôi về món quà rộng-lượng này; ²¹vì chúng tôi kính trọng điều đáng kính trọng, không chỉ trước mắt Chúa, nhưng cũng trước mắt loài người. ²²Và chúng tôi đã sai đi với họ người anh em của chúng tôi, người mà chúng tôi đã thường thử và đã thấy là chuyên tâm trong nhiều việc, nhưng bây giờ ngay cả chuyên tâm nhiều hơn, bởi có sự rất tin-tưởng của người nơi anh em. ²³Về phần Tít, người là cộng-tác-viên và bạn đồng-công của tôi vì anh em; về phần các anh em kia của chúng ta, họ là các sứ-đồ của các hội-thánh, một vinh-quang cho Đấng Christ. ²⁴Bởi vậy đứng trước các hội-thánh, hãy tỏ ra cho họ chứng-cớ của tình yêu-thương của anh em và của lý-do của chúng tôi cho việc khoe-khoang về anh em.

Đức Chúa TRỜI thương những kẻ cho mà vui-vẻ (9.1-9.15)

9¹Vì ấy là thừa cho tôi để viết cho anh em về việc phục-vụ này cho các thánh-đồ, ²vì tôi biết sự sẵn-sàng của anh em, mà tôi khoe-khoang về anh em về nó với các người Ma-xê-đoan, đó là: A-chai đã chuẩn-bị từ năm ngoái, và lòng sốt-sắng của anh em đã khuấy-động hầu hết bọn họ. ³Nhưng tôi đã sai anh em này đi, để việc khoe-khoang của chúng tôi về anh em có thể không bị làm trống-rỗng trong trường-hợp này, để, như tôi đã nói, anh em có thể được chuẩn-bị; ⁴e rằng nếu các người Ma-xê-đoan nào đó đến với tôi và thấy anh em không chuẩn-bị, chúng tôi—không nói về anh em—bị làm nhục-nhã bởi sự tin-tưởng này. ⁵Vì vậy tôi đã nghĩ nó cần-thiết để thúc-giục anh em này rằng họ nên đi trước tới anh em và sắp-đặt trước cái quà ban phước được hứa trước đây của anh em, để cùng một thứ sẽ sẵn-sàng làm một quà ban phước và không như sự tham-lam.

⁶Bây giờ tôi nói điều này: kẻ gieo một cách dè-sèn cũng sẽ gặt một cách dè-sèn; và kẻ gieo với các phước lành cũng sẽ gặt với các phước lành. ⁷Mỗi người hãy làm y như mình đã có ý định trong tâm của mình; không miễn-cưỡng hoặc bị cưỡng-bách, vì Đức Chúa TRỜI thương kẻ cho mà vui-vẻ. ⁸Và Đức Chúa TRỜI có thể khiến cho mọi ân-diễn dư-dật cho anh em, để luôn luôn có mọi sự đầy-dù trong mọi sự, anh em có thể có dư-dật cho mỗi việc làm lành; ⁹nư được viết:

“NGƯỜI ĐÃ RÀI RA TỨ PHÍA, HẮN ĐÃ CHO NHỮNG KẸ
NGHÈO;
SỰ CÔNG-CHÍNH CỦA HẮN TÒN-TẠI MÃI MÃI.”⁽¹⁾

¹⁰Bây giờ Đấng cung-cấp hạt giống cho kẻ gieo giống và bánh làm thức-ăn⁽²⁾ sẽ cung-cấp và làm tăng lên nhiều lần

hạt giống của anh em cho việc gieo giống và gia tăng thu hoạch của sự công-chính của anh em⁽³⁾; ¹¹anh em sẽ được làm giàu trong mọi sự vì toàn bộ tính rộng-rãi, mà qua chúng tôi sản-sinh ra lời tạ ơn Đức Chúa TRỜI. ¹²Vì mục-vụ phục-vụ này không phải chỉ hoàn-toàn cung-cấp cho nhu-cầu của các thánh-đồ, mà cũng còn dâng tràn qua nhiều lời tạ ơn tới Đức Chúa TRỜI. ¹³Bởi vì chúng có cho ra bởi mục-vụ này, họ sẽ làm vinh-quang Đức Chúa TRỜI vì sự vâng-phục của anh em đối với sự xưng-nhận của anh em về tin-lành của Đấng Christ, và vì tính rộng-rãi về việc góp phần của anh em cho họ và cho tất cả, ¹⁴trong khi họ cũng, bởi lời cầu-nguyện thay mặt anh em, mong mọi anh em bởi có ân-diễn vượt trội của Đức Chúa TRỜI trong anh em. ¹⁵Tạ ơn Đức Chúa TRỜI vì ân-tứ không thể diễn-tả được của Ngài!

4. Phao-lô bào-chữa quyền của mình (10.1-13.13)

Thăm-quyền của Phao-lô bị hồ-nghĩ (10.1-10.18)

10¹Bây giờ tôi, Phao-lô, chính tôi thúc giục anh em bởi sự ôn-hòa mềm-mại và hòa-nhã của Đấng Christ—tôi khiêm-tôn khi mặt đối mặt với anh em, nhưng bạo-dạn đối với anh em khi vắng mặt! ²Tôi xin rằng khi tôi có mặt, tôi không cần bạo-dạn với sự tin-tưởng mà tôi dự định dùng để can đảm chống lại một số người, là những kẻ xem chúng tôi y như thể chúng tôi bước đi theo xác-thịt. ³Vì dẫu chúng tôi bước đi bằng xác-thịt, chúng tôi chẳng tranh-chiến theo xác-thịt, ⁴vì các khí-giới của cuộc tranh-chiến của chúng tôi chẳng thuộc xác-thịt, nhưng đây quyền-năng một cách thần thánh cho sự phá-hủy các đôn-lũy. ⁵Chúng tôi đang phá-hủy các suy đoán và mọi sự kiêu căng nổi lên chống lại sự hiểu biết về Đức Chúa TRỜI, và bắt tù mọi tư-tưởng vào sự vâng-phục của Đấng Christ, ⁶và chúng tôi sẵn-sàng phạt mọi sự bất tuân, cho đến khi nào sự vâng-phục của anh em là toàn diện. ⁷Anh em đang xem điều ở trước mặt anh em. Nếu người nào tự tin ở chính hấn rằng hấn là của Đấng Christ, hấn hãy xem điều này một lần nữa ở trong chính hấn, rằng: y như hấn là của Đấng Christ, chúng tôi cũng thế. ⁸Vì ngay cả nếu tôi phải khoe-khoang nhiều hơn một chút về thăm-quyền của chúng tôi, mà Chúa đã cho vì việc gây-dựng anh em và chẳng vì việc phá-hủy anh em, tôi sẽ chẳng bị hổ-thẹn, ⁹rằng tôi không có vẻ y như thể tôi sẽ làm anh em khiếp sợ bởi các lá thư của tôi. ¹⁰Vì họ nói: “Các lá thư của ông ta nặng và mạnh, nhưng sự hiện-diện thể-xác của ông ta thì yếu-đuối, và lời nói của ông ta đáng coi thường.” ¹¹Người như thế hãy xem điều này, rằng khi vắng mặt chúng tôi bằng chữ bởi các lá thư, khi có mặt, chúng tôi cũng là người như thế bằng hành-động. ¹²Vì chúng tôi không bạo để tự liệt mình hay so-sánh mình với một ít người trong những người tự khen; nhưng khi họ đo họ với chính họ, và so-sánh họ với chính họ, họ không có sự hiểu-biết. ¹³Nhưng chúng tôi sẽ không khoe-khoang quá chừng mực của chúng tôi, nhưng theo chừng mực của phạm vi mà Đức Chúa TRỜI đã chia cho chúng tôi làm chừng mực, để với tới xa đến tận cả anh em. ¹⁴Vì chúng tôi chẳng vượn mình quá dài, y như thể chúng tôi đã chẳng với tới anh em, vì chúng tôi là người đầu tiên đến xa đến tận cả anh em với tin-lành của Đấng Christ; ¹⁵không

¹Thánh-thi 112.9

²Ê-sai 55.10

³Ô-sê 10.12

**Thư Thứ II của Phao-lô gửi
Người Cô-rinh-tô
(2 Cô-rinh-tô 10.16-12.6)**

khoe-khoang quá giới-hạn của *chúng tôi, nghĩa là*, bằng công-lao của những kẻ khác, nhưng với hy-vọng rằng khi đức-tin của anh em tăng-trưởng, chúng tôi, theo phạm vi của chúng tôi, sẽ được nói rộng ra càng hơn bởi anh em, ¹⁶để thuyết-giảng tin-lành ngay cả tới các miền xa hơn anh em, và chẳng khoe-khoang bằng các việc được sửa soạn trong phạm vi của một người khác. ¹⁷Nhưng KÊ KHOE-KHOANG, HẮN HÃY KHOE-KHOANG TRONG ĐỨC CHÚA⁽¹⁾. ¹⁸Vì chẳng phải kẻ tự tiến-cử được chấp-nhận, nhưng kẻ Chúa tiến-cử.

Phao-lô và các sứ-đồ già (11.1-11.15)

11 ¹Tôi mong rằng anh em chịu đựng với tôi vì một chút đại dột; nhưng thật ra anh em đang chịu đựng với tôi. ²Vì tôi ghen-tuông vì anh em với một sự ghen-tuông đến từ Chúa; vì tôi đã hứa gả anh em cho một người chồng, đó là cho Đấng Christ, tôi có thể trình-dâng anh em như một trinh-nữ tinh-khiết. ³Nhưng tôi sợ, e rằng như con rắn đã đánh lừa Ê-va bởi sự qui-quyết của nó, tâm-trí của anh em sẽ bị dẫn đi lạc lối tách khỏi sự giản-dị và sự tinh-khiết của sự *hết lòng* đối với Đấng Christ. ⁴Vì nếu người ta đến và thuyết-giảng một Giê-xu khác mà chúng tôi đã chẳng thuyết-giảng, hay anh em nhận một linh khác mà anh em đã chẳng nhận, hoặc một tin-lành khác mà anh em đã chẳng nhận, thì anh em lại chịu đựng một cách tốt-đẹp. ⁵Vì tôi xem chính tôi không thấp kém hơn các sứ-đồ nổi tiếng nhất đó *dâu*. ⁶Nhưng ngay cả nếu tôi không tinh-xảo trong lời nói, nhưng mà tôi chẳng như thế trong hiểu biết; thật ra, trong mọi cách chúng tôi đã làm *điều này* hiển-nhiên cho anh em trong tất cả các sự việc. ⁷Hay có phải tôi đã phạm một tội bằng việc tự hạ mình để anh em đã có thể được đề-cao, vì tôi đã thuyết-giảng tin-lành của Đức Chúa TRỜI cho anh em miễn phí chẳng? ⁸Tôi đã ăn-trộm các hội-thánh khác, lấy tiền lương từ họ để phục-vụ anh em; ⁹và khi tôi đã có mặt với anh em và đã ở trong tình-trạng thiếu-thốn, tôi đã chẳng là một gánh nặng cho một ai; vì khi các anh em *kia* đã đến từ Ma-xê-đoan, họ đã cung-cấp một cách đầy-đủ cho nhu-cầu của tôi, và trong mọi sự tôi đã giữ mình khỏi là một gánh nặng cho anh em, và tôi sẽ cứ làm như thế. ¹⁰Như lẽ-thật của Đấng Christ ở trong tôi, sự khoe-khoang này của tôi sẽ không bị ngừng lại trong các miền của A-chai. ¹¹Tại sao vậy? Vì tôi chẳng yêu-thương anh em chẳng? Đức Chúa TRỜI biết tôi *thương-yêu anh em!* ¹²Nhưng điều tôi đang làm, tôi sẽ tiếp-tục làm, để tôi có thể cắt đứt cơ-hội khỏi những kẻ ham muốn có một cơ-hội để được tìm thấy ở trong tình huống y như chúng tôi, *tình huống* mà họ đang khoe-khoang. ¹³Vì những người thể ấy là các sứ-đồ già, các công-nhân đối-trá, tự giả-dạng làm các sứ-đồ của Đấng Christ. ¹⁴Và đừng kinh-ngạc, vì ngay cả Sa-tan chính nó cũng tự giả-dạng làm một thiên-sứ có sự sáng. ¹⁵Bởi vậy đừng ngạc-nhiên nếu các tôi-tớ của nó cũng tự giả-dạng như những kẻ hầu việc sự công-chính; kết-cuộc của chúng sẽ theo các việc làm của chúng.

Nhiều thư-thách của Phao-lô (11.16-11.33)

¹⁶Một lần nữa tôi nói, chớ có ai nghĩ tôi đại dột; song nếu anh em nghĩ vậy, hãy nhận tôi ngay cả như đại dột, để tôi cũng có thể khoe-khoang một chút. ¹⁷Để điều mà tôi đang

nói, tôi chẳng đang nói phù-hợp với Chúa, nhưng như trong sự đại dột, bằng lòng tin-chắc về việc khoe-khoang này. ¹⁸Vì nhiều người khoe-khoang theo xác-thịt, tôi cũng sẽ khoe-khoang. ¹⁹Vì anh em, khôn-ngoan như thế, lại chịu đựng với kẻ đại dột ấy một cách vui-vẻ. ²⁰Vì anh em chịu đựng với một người nào đó nếu hấn bắt anh em làm nô-lệ, nếu hấn nuốt anh em, nếu hấn lợi-dụng anh em, nếu hấn tăng-bớt hấn, nếu hấn vạ vào mặt anh em. ²¹Cho sự xấu-hổ của tôi, tôi *phải* nói rằng chúng tôi đã yếu kém nếu *so-sánh*. Song trong bất cứ khía cạnh nào một người nào khác bạo-dạn—tôi nói trong sự đại dột—chính tôi cũng bạo-dạn y như vậy. ²²Họ là các người Hê-bơ-rơ ư? Tôi cũng thế. Họ là các người Y-sơ-ra-ên ư? Tôi cũng thế. Họ là dòng-giống của Áp-ra-ham ư? Tôi cũng thế. ²³Họ là những tôi-tớ của Đấng Christ ư?—tôi nói dường như mất trí khôn—tôi hơn thế; trong những công việc khó-nhọc rất nhiều hơn, trong những tù-đày rất nhiều hơn, những trận đòn đêm không xuể, thường trong nguy-cơ bị chết. ²⁴Năm lần tôi đã nhận từ dân Giu-đa 39 cái quất. ²⁵Ba lần tôi bị đánh bằng gậy, 1 lần tôi đã bị ném đá, 3 lần tôi bị chìm tàu; 1 đêm và 1 ngày tôi đã trải qua trong biển cả. ²⁶Tôi đã du-hành thường-xuyên, chịu nguy-hiểm từ sông ngòi, nguy-hiểm từ các bọn cướp, nguy-hiểm từ các người đồng-hương, nguy-hiểm từ các dân ngoại-bang, nguy-hiểm trong thành-phố, nguy-hiểm trong vùng hoang-vu, nguy-hiểm trên biển, nguy-hiểm giữa anh em già-đối; ²⁷Tôi đã ở trong công-việc lao-khô và sự thử-thách gay-gò, trải qua nhiều đêm không ngủ, trong cơn đói và cơn khát, thường không có thức-ăn, trong trời lạnh và trần-trưởng. ²⁸Ngoài các điều ở bên ngoài như thế, có áp-lực hằng ngày trên tôi về sự lo-lắng cho tất cả các hội-thánh. ²⁹Ai yếu-đuối mà không có việc tôi yếu-đuối? Ai bị dẫn vào tội-lỗi mà không có sự quan tâm mãnh liệt của tôi? ³⁰Nếu tôi phải khoe-khoang, tôi sẽ khoe-khoang về điều liên-quan tới sự yếu-đuối của tôi. ³¹Đức Chúa TRỜI và Cha của Chúa Giê-xu, Ngài là Đấng được chúc-tụng đời đời, biết rằng tôi chẳng đang nói dối. ³²Tại Đa-mách, vị thống-đốc dưới vua A-rê-ta đã đang canh-giữ thành của những người Đa-mách để tóm bắt tôi, ³³và tôi đã được thông xuống trong một cái thúng qua một cửa sổ qua vách thành, và như vậy đã thoát khỏi bàn tay của hấn.

Sự hiện-thấy của Phao-lô và cái giùm xóc của ông (12.1-12.10)

12 ¹Việc khoe-khoang là cần-thiết, dẫu nó chẳng có ích-lợi; nhưng tôi sẽ cứ nói đến các sự hiện-thấy và các khải thị của Chúa. ²Tôi biết một người trong Đấng Christ, 14 năm trước—hoặc trong thân-thể tôi không biết, hay ngoài thân-thể tôi chẳng biết; Đức Chúa TRỜI biết—con người như thể đã được chop cất lên đến tầng trời thứ ba. ³Và tôi biết thể nào người như thế—hoặc trong thân-thể hay tách rời khỏi thân-thể tôi chẳng biết; Đức Chúa TRỜI biết—⁴đã được chop cất lên vào trong Ba-ra-đi⁽²⁾ và đã nghe các lời không thể nói ra được, mà con người không được phép nói ra. ⁵Thay mặt cho con người như thế, tôi sẽ khoe-khoang; nhưng thay mặt cho chính mình tôi, tôi sẽ không khoe-khoang, ngoại trừ về những sự yếu-đuối của tôi. ⁶Vì nếu tôi muốn khoe-khoang, tôi sẽ chẳng đại dột, vì tôi sẽ nói sự thật; nhưng

¹Giê-rê-mi 9.24; 1 Cô-rinh-tô 1.31

²nguyên-ngữ: παράδεισος par-ad'-i-sos; Lạc-viên

**Thư Thứ II của Phao-lô gửi
Người Cô-rinh-tô
(2 Cô-rinh-tô 12.7-13.14)**

tôi kiểm-chế *khỏi điều này*, để không ai sẽ gán cho tôi nhiều hơn là hẳn thấy *trong* tôi hay nghe từ tôi. ⁷Và bởi có sự vĩ-dại vượt trội của các khai thị ấy, vì lý-do này, để giữ tôi khỏi việc tăng-bớt chính tôi, đã cho tôi một cây gai trong xác-thịt, một sùr-giã của Sa-tan để và tôi—để giữ tôi khỏi việc tự tăng-bớt chính tôi! ⁸Về điều này tôi đã nài-xin Chúa 3 lần rằng nó đã có thể rời khỏi tôi. ⁹Và Ngài đã nói với tôi: “*Ân-điễn của Ta* đủ cho ngươi, vì quyền-năng được làm trọn- vẹn trong sự yếu-đuối.” Bởi vậy, một cách vui-vẻ nhất, tôi thà sẽ khoe-khoang về các sự yếu-đuối của tôi, để quyền-năng của *Đấng Christ* có thể được ở trong tôi. ¹⁰Bởi vậy tôi rất bằng lòng với các sự yếu-đuối, với các lời lằng-mạ, với các nỗi đau buồn, với các sự khùng bỗ, với những sự khó-khăn, vì có *Đấng Christ*; vì khi tôi yếu, thế thì tôi mạnh.

*Sự quan-tâm của Phao-lô cho các Cô-rinh-tô-nhân
(12.11-12.21)*

¹¹Tôi đã trở nên dai dột; chính anh em đã ép tôi. Thật ra tôi đã phải được khen bởi anh em, vì chẳng về khía cạnh nào tôi đã là ở bực thấp đối với các sùr-đồ nổi tiếng nhất đó, mặc dầu tôi chẳng là ai cả. ¹²Các dấu-hiệu của một sùr-đồ thật đã được thực-hiện giữa anh em với mọi sự bền-dở, bởi các dấu-hiệu và các điều kỳ-diệu và các phép lạ. ¹³Vì về khía cạnh gì anh em đã bị đối-xử thua kém hơn phần còn lại của các hội-thánh, ngoại trừ chính tôi đã chẳng trở thành một gánh nặng cho anh em? Xin tha-thứ cho tôi cái sai này!

¹⁴Đây lần thứ ba này tôi sẵn-sàng đến cùng anh em, và tôi sẽ chẳng là một gánh nặng cho anh em; vì tôi không tìm kiếm cái gì là của anh em, nhưng chính anh em; vì con cái chẳng chịu trách-nhiệm dành dùm cho cha mẹ, song cha mẹ cho con cái. ¹⁵Và tôi sẽ hết sức vui-vẻ để xài và được xài vì hồn của anh em. Nếu tôi thương-yêu anh em càng hơn, tôi sẽ được yêu-thương kém hơn sao? ¹⁶Nhưng để nó được như vậy, chính tôi không đặt gánh nặng cho anh em; nhưng mà, cái gã xảo-quyệt *cho* rằng tôi là *gánh nặng*, tôi đưa anh em vào bằng lừa-đảo. ¹⁷*Chắc-chắn* tôi đã chẳng lợi-dụng anh em qua bất cứ một ai mà tôi đã sai tới anh em, có phải chăng? ¹⁸Tôi đã thúc-giục Tít *đi*, và đã sai người anh em đó đi với hẳn. Tít đã chẳng lợi-dụng anh em, có phải chăng? Có phải chúng tôi đã chẳng bước đi trong cùng một Linh và đã đồng bộ?

¹⁹Bấy lâu nay anh em đã và đang nghĩ rằng chúng tôi đã tự biện-hộ cùng anh em. *Thực ra*, chính trước mắt của *Đức Chúa TRỜI* chúng tôi đã đang nói trong *Đấng Christ*; và tất cả đều vì việc gây-dựng lên của anh em, hồi anh em yêu-dấu. ²⁰Vì tôi sợ rằng khi tôi đến, tôi có thể thấy anh em không là điều tôi ao-ước và anh em có thể thấy tôi không là điều anh em ao-ước; rằng có lẽ *có xung-đột*, lòng ghen-tị, các tâm trạng giận-dữ, các sự kiện cáo, các lời vu-oan, chuyện ngồi lê đôi mách, sự kiêu-căng, các sự quấy-rầy; ²¹tôi sợ rằng khi tôi đến một lần nữa, *Đức Chúa TRỜI* của tôi có thể làm nhục tôi trước mặt anh em, và tôi có thể than khóc trên nhiều người trong những kẻ đã phạm tội trong quá-khứ và đã chẳng ăn-năn về sự bất khiết, sự vô luân, tính ham khoái lạc dâm dục mà họ đã thực-hành.

Lời khuyên cuối-cùng của Phao-lô (13.1-13.14)

13¹Đây là lần thứ ba tôi sắp đến cùng anh em. **MỖI LỜI SẼ ĐƯỢC XÁC-NHẬN BỞI MIỆNG CỦA HAI HAY BA NHÂN-CHỨNG**⁽¹⁾. ²Tôi trước kia đã nói khi có mặt lần thứ hai, và dẫu bây giờ vắng mặt tôi nói trước cùng những kẻ đã phạm tội trong quá-khứ và cũng cùng tất cả phần còn lại, rằng nếu tôi đến một lần nữa, tôi sẽ không dung tha *một ai*, ³vì anh em đang tìm kiếm bằng chứng của *Đấng Christ* là Đấng phán trong tôi, và là Đấng chẳng yếu-đuối hướng về anh em, nhưng mạnh-mẽ trong anh em. ⁴Vì quả thật Ngài đã bị đóng đinh trên thập-tự-giá vì sự yếu-đuối, nhưng mà Ngài sống vì quyền-năng của *Đức Chúa TRỜI*. Vì chúng tôi cũng yếu-đuối trong Ngài, nhưng mà chúng tôi sẽ sống với Ngài vì quyền-năng của *Đức Chúa TRỜI* hướng về anh em. ⁵Hãy thử chính anh em để xem nếu anh em ở trong đức-tin chẳng; hãy kiểm-tra chính anh em! Hay có phải anh em chẳng thừa-nhận điều này về chính anh em, rằng Giê-xu *Đấng Christ* ở trong anh em sao?—trừ phi quả thật anh em chẳng được tán-thành. ⁶Song tôi tin rằng anh em sẽ ý-thức rằng chính chúng tôi chẳng được tán-thành. ⁷Bây giờ chúng tôi cầu-nguyện cùng *Đức Chúa TRỜI* rằng anh em chẳng làm một điều sai trái nào cả; chẳng phải để chính chúng tôi có thể dường như được tán-thành, nhưng để anh em có thể làm điều đúng, dù là chúng tôi phải là như không được tán-thành. ⁸Vì chúng tôi chẳng thể làm một điều gì chống lại lẽ-thật, nhưng *chỉ* vì lẽ-thật. ⁹Vì chúng tôi vui-mừng khi chính chúng tôi yếu-đuối song anh em mạnh-mẽ; điều này chúng tôi cũng cầu-xin, rằng anh em được làm nên trọn- vẹn. ¹⁰Vì lý-do này tôi viết các điều này trong khi vắng mặt, để khi có mặt tôi không dùng tính nghiêm-nghị, phù-hợp với quyền mà Chúa đã cho tôi, vì việc gây-dựng và chẳng vì việc giết đồ.

¹¹Cuối cùng, hồi anh em, hãy vui-mừng, hãy được làm nên trọn- vẹn, hãy được an-ủi, hãy đồng trí, hãy sống trong sự hòa-thuận; và *Đức Chúa TRỜI* có sự yêu-thương và sự bình-an sẽ ở với anh em. ¹²Hãy chào nhau với cái hôn thánh. ¹³Tất cả các thánh-đồ chào anh em.

¹⁴Xin ân-điễn của Chúa Giê-xu *Đấng Christ*, và tình yêu-thương của *Đức Chúa TRỜI*, và sự thông-giao của *Đức Thánh-Linh* ở với tất cả anh em!

¹ Bài giảng của Mô-se 17.6; 19.15; Ma-thi-ơ 18.16